

ΧΑΡΤΟΒΑΣΙΛΕΙΟΝ

(ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΜΙΑΣ ΑΝΑΦΟΡΑΣ)

ΕΙΧΑ ἀπελπισθῆ ἀπὸ τὸν ἄθλιον βουλευτὴν τῆς ἐπαρχίας μου, ποῦ δὲν ἠμπόρесе νὰ με διορίσῃ ἔστω καὶ ἀλατοποθηκάριον, καὶ ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ ἰδρῦσω σοσιαλιστικὸν κέντρον, διὰ νὰ

κτυπήσω κατακέφαλα τὴν πλουτοκρατίαν καὶ τὸ κεφάλαιον, ὅταν ἦ καλὴ Τύχη, ὑπὸ μορφὴν γραμματοκομιστοῦ, ἦλθε νὰ μοῦ χαμογελάσῃ μὲ ἓνα γράμμα στὸ χέρι. Ἦταν ἀπὸ τὸ Κάϊρο. Τὸ ἀνοίγω καὶ διαβάζω :

« Ἄκριβέ μου ἀνεψιέ,

« Μόλις λάβης τὸ παρόν μου, πάρε τὴ βαλίτσα σου καὶ τὸ πρῶτο βαπόρι κ' ἔλα ἐδῶ. Σοῦ ἤψορα μὴ καλὴ

— « Θὰ κάμης μὴ ἀναφορὰ ἐν ἡμικλάσῳ... » καὶ τὸ πρῶτο βαπόρι κ' ἔλα ἐδῶ. Σοῦ ἤψορα μὴ καλὴ θεία ἐγώ, καὶ μὴ γερὴ προῖκα ἢ θεία σου. Μὴ χάσης στιγμή. Σοῦ στέλνω καὶ τὰ ναῦλα σου. Σὲ φιλῶ, ὁ θεῖος σου Ἄλέξης

Υ. Γ. Μὴ ξεχάσης νὰ πάρῃς κ' ἓνα πιστοποιητικὸ πὼς ὑπηρετήσες στὸ στρατό. Χωρὶς αὐτὸ νὰ μὴν ἔλθῃς διόλου. Ὁ ἴδιος

— Πφφ! σπουδαῖο πράγμα ἓνα πιστοποιητικὸ! εἶπα μέσα μου. Σὰν πάω στὸν Πειραιᾶ, ἀνεβαίνω στὴν Ἀθήνα, τὸ παίρνω ἀπ' τὸ ὑπουργεῖο καὶ τὴν ἴδια ἡμέρα μπάρκα γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια.

Μὰ ὁ δήμαρχος μοῦ ἔκοψε τὴ φόρα :

— Θὰ τὸ ζητήσης ἱεραρχικῶς! μοῦ λέει. Δὲν ἔμπορεῖς ἀλλοιωτικά; Θὰ κάμης μὴ ἀναφορὰ ἐν ἡμικλάσῳ (!) σ' ἐμένα, κ' ἐγὼ θὰ τὴν διαβιδάσω εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον (!!) Ἄν θές ὁμως, πάρ' τὴν κατὰ πόδι καὶ σύ, τράβα στὴν Ἀθήνα, βάλε νὰ τὴν σπρώξουν στὸ ὑπουργεῖο νὰ σοῦ δώσουν τὸ χαρτί μὴ ὥρα ἀρχήτερα.

Ἔτσι κ' ἔγινε. Ἔδωσα πέντε φάσκελα στὸ σοσιαλισμὸ κ' ἄλλα πέντε στὴ φαυλοκρατία, κ' ἐξεκίνησα γιὰ τὴν Ἀθήνα. Τρέχω στὸ

Υπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν. Βρίσκω τὸν ἀξιωματικό, ποῦ ἔμουν συστημένος, καὶ τοῦ παρασταίνω πῶς εἶνε σπουδαία ἀνάγκη νὰ φύγω μὲ τὸ πρῶτο βαπόρι.

— Ἄχα α α α χούχα α α α! μού λέει. Κάτι πολὺ βιάζεσαι! Ἔτσι θαρρεῖς, πῶς ἐνεργούνται ταχυδακτυλουργικῶς ἢ ἀναφορές; Τί εἶνε; ὀμελέττα νὰ γίνῃ στὴ στιγμὴ; Πέρασε σὲ καμμιά ἑβδομάδα καὶ βλέπουμε...

Ἔμεινα κόκκαλο.

— Πρέπει νὰ ξέρῃς, μού λέει, πῶς ἀμα φθάσῃ ἡ ἀναφορά στὸ ὑπουργεῖο, θὰ πάῃ πρῶτα-πρῶτα στὸ ὑπασπιστήριον. Ὁ ὑπασπιστής θὰ σημειώσῃ ἐπάνω τὴν λέξιν «προσωπικόν». Ἐπειτα θὰ παραδοθῇ στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργοῦ γιὰ νὰ τεθῇ ἢ σχετικὴ σφραγίς καὶ νὰ περάσῃ εἰς τὸ «Βιβλίον Διεκπεραιώσεως» τοῦ ὑπουργείου. Ὑστερα θὰ παραδοθῇ εἰς τὸ «Γραφεῖον Καταχωρίσεως» διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι παρελήφθη. Κατόπιν θὰ καταχωρηθῇ εἰς τὸ «Γενικόν πρωτόκολλον τῆς Καταχώρισεως», θὰ μπῆ ἄλλη σφραγίς μὲ τὸν ἀριθμὸν τοῦ πρωτοκόλλου, καὶ ὕστερα θὰ παραδοθῇ εἰς τὸ «Βιβλίον διεκπεραιώσεως τοῦ Γραφείου Καταχωρίσεως». Ἐπειτα...

— ὦ, δυστυχία μου! ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ἔπειτα; ἐμυρμούρισα.

— Ἄμ' ὡς ἐδῶ εἴμαστε στὸ ἄλφα. Καὶ ποῦσαι ἀκόμα! Ὑπηρεσία εἶν' αὐτή, δὲν εἶνε κουρουφέξαλα. Γι' αὐτὸ πέρασε σὲ κάνα-δυὸ ἑβδομάδες καὶ νὰ ἰδοῦμε...

— Μὰ τότε, οὔτε τὸ δεύτερο βαπόρι δὲν θὰ προφθάσω, ἔχι τὸ πρῶτο ποῦ λογάριάζα.

— Δὲν πειράζει; πᾶς μὲ τὸ τρίτο. Βαπόρια γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια ἄλλο τίποτε. Ὁρεξί νάχῃς.

Παρ' ὀλίγον νὰ μού ἐλθῇ συγκοπή. Ἄλλὰ τί νὰ κάμω; παίζεις μὲ τὴν ὑπηρεσία;

Σὲ κάμποσες μέρες ξαναπερνῶ.

— Ἡ ἀναφορά σου, μού λέει ὁ κύριος ἀξιωματικός, δὲν πέρασε ἀπὸ τὰ χέρια μου ἀκόμα. Ἐρώτησε στὸ διπλανὸ γραφεῖο. Μπαίνω καὶ ῥωτῶ. Ἄλλὰ κανεῖς δὲν ἤξευρε.

— «Πέρασε σὲ καμμιά ἑβδομάδα...»

— «Ξαναγύρισε σὲ 5-10 ἡμέρες...»

— Νά κυττάξης, μοῦ εἶπαν, στό «Τμήμα Προσωπικοῦ». Μόνον ἀπό 'κει θά ἐξιχνιάσης σίγουρα τήν πορείαν τῆς ἀναφορᾶς σου.

— «Περάστε πάλι ἀπό δευτέρα...»

Τρέχω λαχανιασμένος στό γραφεῖο τοῦ ἀξιωματικοῦ εἰσηγητοῦ!

— Μάλιστα, ἡ ἀναφορά παρεδόθη εἰς τόν διεκπεραιωτήν τοῦ Τμήματος νά τήν σημειώσῃ εἰς τὸ πρωτόκολλον «διά τήν εἴσοδον», ἀλλά δὲν ἐνεγράφη ἀκόμα εἰς τὸ ἴδιον «βιβλίον τοῦ τμήματος», ὅπου ἐμφαίνονται τὰ ἐγγράφα, μέ τὰ ὁποῖα χρεώνονται οἱ «ἀξιωματικοὶ εἰσηγηταί»... αὔριο-μεθαύριο θά διαβιβασθῇ εἰς τόν «ἀρμόδιον» ἐξ αὐτῶν, ὅστις θά συντάξῃ τὸ «σχέδιον διαταγῆς» καί... νά ἔχω ἄλγην ὑπομονή, γιατί ἐδῶ δὲν εἶνε «πέσε πῆττα νά σέ φάω».

Ξαναγυρίζω σέ τρεῖς μέρες καί ξετρυπῶνω τόν κύριον εἰσηγητήν.

— Μάλιστα, τὸ σχέδιον εἶνε ἔτοιμον καί εἰς πρώτην εὐκαιρίαν θά τὸ παρουσιάσω στόν τμηματάρχη νά τοῦ κάμω προφορικὴν εἰσήγησιν. Νάλθης ἀπό δευτέρα...

— «Κυττάχτε στό τμήμα Προσωπικοῦ»

— Ἄ, μπᾶ! Σέ δέκα-δεκαπέντε ἡμέρες τὸ πολύ, πιστεύω νά ἔχουν φύγει ἀπὸ τὸ τμήμα αὐτὸ τὰ σχετικά ἐγγράφα...

Κάθομαι καί γράφω ἓνα σπαραξικάρδιο γράμμα στόν θεο μου, τοῦ ἐξιστορῶ τὰ ἱεραρχικὰ βάσανα τοῦ πιστοποιητικοῦ καί τόν

Ἄς πᾶμε καί εἰς τὸ «Τμήμα Προσωπικοῦ».

— Μάλιστα, μέ πληροφοροῦν. Ἡ ἀναφορά εἰσηγήθη πρό ἡμερῶν, παρελήφθη, παρουσιάσθη εἰς τόν τμηματάρχη, ἐνηργήθη καί ἐξήλθε...

— Ἐξήλθε; καί ποῦ πᾶει, σᾶς παρακαλῶ; ἐρώτησα σασιτισμένος.

— Χμμ! τραβάει τὸ δρόμο της... Γιὰ ῥώτα στό γραφεῖο τοῦ «ἀξιωματικοῦ εἰσηγητοῦ».

θά τὸ παρουσιάσω στόν τμηματάρχη νά τοῦ κάμω προφορικὴν εἰσήγησιν. Νάλθης ἀπό δευτέρα...

Ξαναπηγαίνω καί μέ πληροφοροῦν, ὅτι ὁ τμηματάρχης ἐμονογράφησε τὸ σχέδιον καί ὁσονούπω (!) θά τὸ ὑποβάλῃ εἰς τόν ὑπουργόν, ὅστις θά τὸ μονογραφήσῃ καί αὐτὸς διὰ τὰ περαιτέρω...

— Καί θ' ἀργήσουν αὐτά... τὰ περαιτέρω; ἐρώτησα τραγικῶς.

έξορκίζω νά κρατήσῃ, ὅσο ἔμπορὲ σφικτά, μὲ τὰ δόντια, τὴ θεοὶ καὶ τὴ προῖκα, καὶ ὅτι σὲ τρεῖς τὸ πολὺ ἑβδομάδες θὰ εἶμαι ἐκεῖ τὸ δίχως ἄλλο." Ἐγραψα καὶ τῆς θείας μου ξεχωριστά: νά καταφέρῃ μὲ τρόπο τὸ θεῖο νά μοῦ ξαναστείλῃ τὰ ναῦλα.

Εἰς τὸ ἀναμεταξὺ τρέχω στὸ ὑπουργεῖο. Ἄλλὰ τὴ φορά αὐτὴ χάνω τὰ ἴχνη τῆς ἀναφοράς. "ὦ! διάολε! Καὶ ἀρχίζω τὸ κυνηγητὸ ἀπὸ γραφεῖο σὲ γραφεῖο, ἀπὸ τμήμα σὲ τμήμα.

— « Περάστε σὲ δέκα ἄμερες... »

Τέλος πάντων τὴν ἀνακαλύπτω. Ἡ ἀναφορά μὲ τὸ « σχέδιον διαταγῆς », ἀφοῦ ἐμονογραφήθη, λέει, ἀπὸ τὸν ὑπουργόν, παρεδόθη εἰς τὸν διεκπεραιωτὴν τοῦ τμήματος διὰ τὴν ἐξοδόν, ἐνεγράφη εἰς τὸ βιβλίον διεκπεραιώσεως τοῦ τμήματος καὶ διεβιβάσθη εἰς τὴν « Διεκπεραίωσιν τοῦ Ὑπουργείου ». Ἐκεῖ νά ῥωτήσω...

Τρέχω καὶ στὸ τμήμα ἐκεῖνο. Ἐκεῖ μὲ πληροφοροῦν, ὅτι τὸ σχέδιον διαταγῆς παρελήφθη, καὶ ὅτι πρόκειται νά συνταχθῇ ἡ « κυρία διαταγὴ » ἀντιγραφομένη ἐκ τοῦ σχεδίου, ἡ ὁποία θὰ ἐγχειρισθῇ εἰς τὸν γραμματέα διὰ νά ἐκτελέσῃ τὴν « παραβολὴν »...

— Περάστε πάλι σὲ λίγες μέρες...

Ἄλλὰ πρὶν ξαναπεράσω, λαβαίνω ἓνα γράμμα τῆς θείας μου, ποῦ μοῦ ἔγραψε: — « Ἄνησιέ μου, ὁ θεῖός σου ἔγινε ἔξω φρενῶν μὲ τῆς ψευτιῆς ποῦ τοῦ γράφεις γιὰ τὸ πιστοποιητικὸ. Κάθεσαι, λέει, καὶ γλεντοκοπᾷς στὴν Ἀθήνα, καὶ μᾶς κοροϊδεύεις. Ἐννοεῖς, δὲν εἶχα μοῦτρα νά τοῦ ζητήσω ξανά τὰ ναῦλα σου. Ἀπὸ τὸ δικό μου τὸ κομπόδεμα σοῦ στέλνω κρυφὰ ἄλλα 100 φράγκα, καὶ κύτταξε νά ἦσ' ἐδῶ τὴν ἄλλη ἑβδομάδα. Ἀλλοιῶτα, θὰ εἶσαι ἓνας βλάκας χαμένος! Ἡ θεία σου, **Μαριορὴ** ».

— « Κύτταξε στὸ ἄλλο τμήμα... »

Πέρασαν ἄλλες δέκα μέρες καὶ τραβῶ στὸ ὑπουργεῖο, ὅπου μὲ πληροφοροῦν ὅτι ὁ « ἀντιπαραβολεὺς » ἐπέστρεψε τὸ σχέδιον εἰς τὸν ἀξιωματικόν, ὅτι αὐτὸς τὸ παρουσίασε εἰς τὸν Διεκπεραιωτὴν πρὸς « προσηγογραφίαν », ὅτι αὐτὸς πάλιν θὰ προσαγάγῃ

τὴν «κυρίαν διαταγὴν» εἰς τὸν ὑπουργόν, καὶ ὅτι... νὰ ξαναγυρίσω ἀπὸ δευτέρα καὶ ἴσως νὰ ἔχῃ τελειώσει ἡ δουλειά!

Ἄλλὰ ἐγὼ ἤμουν πλιὰ ἀποτελειωμένος. Σὲ λίγες μέρες λαβαίνω ἀπὸ τὸ θεῖο μου καὶ τὸ οὐλισμο τάγιο, δηλαδή μιὰ μαχαιριά τελειω-

— Ὅρσε! χαρτοβασίλειο!

τική. Μοῦ ἔγραφε: — Ἄνηψιέ μου, ἦσαν πάντα κατεργάρας καὶ παραλυμένοι. Σοῦρθε ἡ τύχη σὰν στραβὴ καὶ τὴν κλώτισσες. Πολὺ γρήγορα θὰ κιντὰς τὸ κεφάλι σου στὸν τοῖχο, μὰ θὰ εἶνε ἀογὰ. Τώρα κάτσε ἐκεῖ ποῦ κάθασαι. Εἶνε περσιτὸ νὰ ξεκομμισιτῆς ἐδῶ. Οὔτε θεοὶ θαῖσῃς οὔτε προῖκα. Ἄειντε χάσου, τενεκέ! » ὁ θεῖος σου Ἀλέξης.

Μοῦ ἦλθε νὰ τρελαθῶ, νὰ κομπουριασθῶ, νὰ πάρω τὰ βουνά, νὰ γίνω ἀναρχικός. Ἄλλὰ τί θὰ καταλάβαινα; Στὸ τέλος ἀποχαιρέτησα μὲ τῆς δυὸ παλάμες ἀνοιχτὲς τὴν πρωτεύουσαν τῶν φώτων καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ χαρτοβασίλειου!... Κ' ἐξέσπασα ὄλο μου τὸ ἄχτι: — Ὅρσε, κουβέρνο καλαμαράδων!...

Δὲν ἔμαθα τί ἀπέγινε ἡ ἀναφορά μου. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι θὰ μπαινοβγαίνειν ἀκόμα ἀπὸ γραφεῖο σὲ γραφεῖο χάριν τῆς ἱεραρχίας!

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΠΡΩΤΟΤΑΞΕΙΔΟ . . .

ΚΑΛΥΒΙ ἢ νεκροκρέββατο σκαρώνει
ὁ νέος βαρκάρης ποῦ ὄλο καμαρώνει
στὸ περιγιάλι τόσο τὸ βαρκάκι,
γοργὸν ἀγοσκαλιζόντας τὸ δοιάκι;

Καὶ ὀάζει τὸ πανί του καὶ τ' ἀπλώνει...
Μὰ σὰν φτερώσῃ πρῶμο τὸ ἀεράκι,
τί θάνε; τοῦ γιαιοῦ ἓνα χελιδόνι,
ἢ ἀγοιωπὸ τῆς ξηνητιάς γεράκι;

Καὶ ὀίχουνν οἱ τεχνίτες μὲ τὸν ναύτη
πασίχαροι ὄλοι τὸ βαρκάκι στὸ γιαιοῦ
στὴν πλώρη ὁ παπᾶς κερὶ ἀνάφτει...

Μὰ μὲ τοῦ ἁγιασμοῦ τῆς ψαλμωδίας
τοῦ λιβανοῦ ἀναβαίνουνν εὐωδίες...
σὰν συννεφάκι τὸ φθινόπωρον θολό!

(Σπέτσαι)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ